

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 611: Năng Lực Tiêu Trừ Nghiệp Chương Tối Thắng, Năng Lực
Hiện Bày Bát Nhã Chánh Trí Tối Thắng**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 052)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

**【Tối năng tiêu nghiệp trừ chương, tối năng chương hiện Bát Nhã
chánh trí.】**

**【Năng lực tiêu trừ nghiệp chương tối thắng, năng lực hiện bày Bát
Nhã chánh trí tối thắng.】**

Mỗi đồng tu chúng ta đều cảm thấy nghiệp chương của mình rất nặng, suốt từ sáng đến tối đều suy nghĩ xem làm thế nào để tiêu trừ nghiệp chương. Đi lạy Phật, đi cầu thần, đi bái sám, có thể tiêu trừ được nghiệp chương chăng? Chẳng những không tiêu trừ được, mà nghiệp chương ngày ngày lại càng tăng trưởng. Vậy phải làm thế nào mới có thể đem nghiệp chương tiêu trừ? Xả bỏ đi rồi thì chẳng phải là không còn nữa sao? Tại sao chúng ta đối với nghiệp chương lại cố chấp kiên cố, luyến tiếc không chịu buông xả như vậy? Xả bỏ rồi, thì nghiệp chương liền không còn. Vậy thì chúng ta cần phải làm rõ nghiệp chương thực chất là thế nào, nếu ngay cả nghiệp chương là gì mà quý vị cũng không biết, thì quý vị bắt tay tiêu trừ từ đâu? Cho nên trước tiên quý vị phải nhận thức được nó. Nghiệp chương là gì? Nghiệp chính là sự việc đang làm; việc quý vị đang tạo tác mỗi ngày, lúc đang tạo tác thì gọi là ‘sự’, sự việc tạo tác xong rồi thì gọi là ‘nghiệp’. Do đó gọi là sự nghiệp; sự là đang tạo tác, nghiệp chính là kết quả do sự tạo tác đó làm ra, đó gọi là nghiệp. Thân, khẩu, ý từ sáng đến tối đều đang tạo tác, đều đang tạo nghiệp, buổi tối đi ngủ nằm mộng vẫn là đang tạo nghiệp. Các em nhỏ đến trường đi học, trên cuốn vở ghi là “tác nghiệp bộ” (vở làm bài tập/vở tạo nghiệp) (*), các em cũng đã đang tạo nghiệp rồi. Từ sáng đến tối đều đang tạo nghiệp, thì cái nghiệp đó làm sao có thể tiêu trừ cho được? Cái nghiệp đã tạo tác là gì? Sự việc tạo tác đã rõ ràng rồi, vậy cái nghiệp kết thành đó là gì? Cái nghiệp đó chính là tham, sân, si, mạn, nghi. Quý vị thử nghĩ xem, hôm nay

làm việc cả một ngày, làm cho đến tối, đạt được cái gì? Tâm tham khởi lên rồi; hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền, ngày mai phải kiếm được bao nhiêu, tâm tham khởi lên rồi. Cái nghiệp đó chính là tham, sân, si. Cho nên phải biết, chúng ta muốn tiêu nghiệp, bèn đi bán sám; bán sám xong quả nhiên tham, sân, si không còn nữa, thì đó là thực sự tiêu trừ rồi, thực sự có hiệu quả rồi. Nhưng bán xong, tham, sân, si chẳng những vẫn còn đó, mà lại còn tăng trưởng thêm, có thể thấy cái phương pháp tiêu nghiệp đó đều không có tác dụng gì.

Phật trong kinh Bát Nhã dạy chúng ta, buông xuống tham, sân, si, thì nghiệp liền tiêu trừ. Sự việc thì vẫn có thể cứ làm, sự việc không hề có chướng ngại, “lý sự vô ngại, sự sự vô ngại”. Sự việc đó nếu kết thành nghiệp, thì liền có chướng ngại rồi. Làm sao để sự việc tạo tác không kết thành nghiệp? Tùy đắc tùy xả (được đến đâu xả bỏ đến đó) thì sẽ không có nghiệp, liền không kết thành nghiệp. Quý vị phải hiểu được chữ ‘xả’, xả là xả ở trong tâm địa; tiền tài dầu có nhiều đến đâu, trong tâm vẫn như không có chuyện gì, cho dù trong chốc lát mất đi hết, cũng không có một chút phiền não nào, có cũng như không, thì nghiệp của quý vị liền tiêu trừ rồi. Nếu như ngày nay quý vị đối với danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần vẫn còn so đo tính toán, chấp trước kiên cố, thì nghiệp chướng của quý vị nặng, cái đó rất khó tiêu trừ. Cho nên xả, bỏ thí, trong kinh Kim Cang Phật dạy chúng ta, “không trụ vào sắc thanh hương vị xúc pháp mà hành bố thí”, câu nói này thành thực mà nói, chính là phần chú giải của câu “nên không có chỗ trụ mà sanh tâm ấy” (ưng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm). Ưng vô sở trụ, không trụ vào những gì? Sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; trong chữ ‘pháp’ này bao gồm cả thế gian pháp và xuất thế gian pháp, đều nằm gọn trong chữ này. Thế xuất thế gian pháp thấy đều phải xả bỏ, thấy đều không thể chấp trước, quý vị xả được càng sạch sẽ bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu, nghiệp chướng càng ít càng mỏng, thì ngôi thứ Bồ Tát mà quý vị chứng được càng cao. Những vị Bồ Tát ở ngôi thứ cao, vì sao các Ngài đạt được như vậy? Là bởi vì các Ngài xả bỏ được nhiều. Ngôi thứ của quý vị tại sao lại thấp như vậy? Vì quý vị không chịu xả. Ví như có một người đang ở dưới tầng trệt, ngược lên hỏi: “Tại sao anh lại ở trên lầu năm cao như vậy?”. Bởi vì tôi chịu xả; lầu một, lầu hai, lầu ba, lầu bốn, tôi đều xả bỏ cả rồi, nên tôi mới bước lên được lầu năm. Còn người kia tại sao không thể lên được vị trí cao như vậy? Vì họ cứ đứng mãi ở đó không chịu bước đi, họ lưu luyến không rời khỏi chỗ đó, thế thì vĩnh viễn ở mãi phía dưới, chỉ là một đạo lý như vậy thôi. Tôi nghĩ đạo lý này không khó hiểu, nhưng phải sâu sắc thể hội, phải biết lợi ích công đức của chữ ‘xả’ là

không thể nghĩ bàn. Tất cả chư Phật có thể viên chứng Phật quả, không có gì khác, chỉ là ‘xả’ mà thôi, các Ngài chịu xả!

Chúng ta ngày nay tu hành không đắc lực, công phu tu trì không đắc lực, chúng ta đối với việc hoằng dương tuyên truyền Phật pháp không đắc lực, khiến cho quần chúng rộng lớn trong xã hội đối với cửa Phật nảy sinh sự hiểu lầm nghiêm trọng. Sự hiểu lầm nghiêm trọng này là do chúng ta tuyên truyền không đắc lực, Phật giáo rốt cuộc là gì, chúng ta không giảng rõ ràng cho mọi người. Nguyên nhân do đâu? Cũng chẳng qua là do bản thân không chịu xả. Kinh Lăng Nghiêm nói: “Đem thân tâm này phụng sự các cõi nước nhiều như vi trần, đó mới gọi là báo ân Phật”. Câu nói này nghĩa là gì? Là xả thân. Xả thân không phải là bảo không cần cái thân này nữa, đi tự sát, làm như vậy thì không báo được ân Phật. Mà là dùng chính cái thân thể này của tôi, mọi khổ nạn tôi đều chấp nhận, tôi phải phát phần nỗ lực, hoằng pháp lợi sanh, xả thân. Lấy thân thể này để phục vụ cho Phật, phục vụ cho tất cả chúng sanh, đây gọi là báo ân Phật; đây mới gọi là dùng thân này của chúng ta để cúng dường chư Phật trong các cõi nhiều như vi trần, đó là đối với bề trên; đối với kẻ dưới chính là tất cả chúng sanh trong tận hư không pháp giới, chúng ta tận tâm cúng dường, không từ gian lao cực nhọc. Tu học Phật pháp quả thực rất gian khổ. Lúc trước khi giảng về Nhẫn Nhục đã thưa cùng quý vị rồi, thông thường nói Nhẫn Nhục có ba loại nhẫn. Loại thứ nhất là thiên tai tự nhiên, cũng bao gồm cả sinh hoạt thường ngày của chúng ta, sự thiếu thốn về mặt vật chất, mùa đông lạnh lẽo, mùa hè nóng nực, những thứ này đều xuất phát từ tự nhiên, phải nhẫn nại, quý vị không nhẫn thì quý vị không có cách nào sống tiếp được. Loại thứ hai là sự gia hại do con người, là oan gia trái chủ, tìm đến để gây rắc rối cho quý vị, đến để nhục mạ quý vị, đến để hãm hại quý vị, chúng ta phải có khả năng nhẫn nhục. Loại thứ ba là tu hành, tu học Phật pháp phải nếm trải đau khổ, phải phát phần, phải nỗ lực, không ngủ không nghỉ. Quý vị không nếm mùi gian khổ, quý vị làm sao có thể thành tựu? Người thời nay tại sao không thể thành tựu? Vì sợ chịu khổ, thế thì còn cách nào nữa!

Lấy việc học giảng kinh mà nói, chẳng phải là chuyện dễ dàng. Tôi đã từng báo cáo với quý vị rồi, lúc tôi mới học giảng kinh, trên bục giảng một giờ đồng hồ, tôi phải chuẩn bị mất bốn mươi giờ đồng hồ, buổi tối đọc kinh viết bài giảng, đến ba giờ, bốn giờ sáng là chuyện rất đời bình thường. Có những lúc nghĩ không thông, nghĩ không thông thì không được nghĩ tiếp, phải làm sao? Xếp cuốn kinh lại, đi lạy Phật. Lạy ba trăm lạy, lạy năm trăm lạy, thực sự liên

sẽ có cảm ứng, đột nhiên ngộ ra được, rồi lại mau chóng viết ra. Không thông thì cầu Phật Bồ Tát, sự cảm ứng này là có đạo lý, bởi vì tâm chân thành, thanh tịnh, cho nên chí thành thì linh nghiệm. Phương pháp mà Lão sư của tôi đã dạy cho tôi, chí thành cảm thông. Chân thành đến tột độ thì liền có chỗ ngộ, chỗ ngộ đó gọi là cảm thông. Sợ chịu khổ thì làm sao được! Đương nhiên việc này phải làm lúc còn trẻ mới tốt, tuổi tác quá lớn rồi thì khó khăn, chuyện đó quả thực là không hề dễ dàng. Lúc tôi còn trẻ, ba ngày ba đêm không ngủ, tinh thần vẫn vô cùng tốt, chẳng sao cả, người lớn tuổi thì chịu không nổi! Tôi ước chừng đến lúc hơn ba mươi tuổi, ba ngày ba đêm không ngủ thì vẫn còn làm được, vẫn còn có cái tinh thần này. Bảy, tám năm trước, lúc tôi giảng kinh ở Los Angeles Mỹ, một ngày tôi giảng chín giờ đồng hồ, đứng trên bục để giảng, buổi sáng ba tiếng, buổi chiều ba tiếng, ăn tối xong lại giảng tiếp ba tiếng, giảng liên tục trong năm sáu ngày, tôi có khả năng này. Bây giờ bảo tôi đi giảng như vậy, bây giờ thì không được rồi, bây giờ thể lực của tôi không đủ nữa. Bây giờ bảo tôi một lần giảng ba tiếng thì được, đứng ở đó giảng ba tiếng thì có thể, chứ chín tiếng thì bây giờ không làm được rồi, điều này có liên quan đến tuổi tác và thể lực. Không chịu khổ làm sao có thể thành tựu?

Trong sinh hoạt lại càng khổ hơn! Lúc tôi học Phật khi chưa xuất gia, tôi học Phật sáu tháng thì tôi đã trì ngộ, bữa ăn buổi tối đã cắt đứt rồi. Ở Đài Trung theo Lão sư Lý tu học, một ngày tôi ăn một bữa, suốt năm năm! Cuộc sống mà chúng tôi trải qua đó, người khác nhìn thấy đều sợ hãi. Tôi trải qua cuộc sống thanh khổ như vậy suốt mười lăm năm, ra ngoài giảng kinh mới bắt đầu có người cúng dường; một tiểu hòa thượng ra ngoài giảng kinh ai mà coi trọng quý vị, không ai cúng dường quý vị đâu. Nhìn thấy người khác làm kinh sám Phật sự kiếm được nhiều tiền như thế, cuộc sống sung túc như thế, còn bản thân mình thì lại trải qua những ngày tháng khổ sở như vậy, liền nghĩ “Tôi thực sự làm việc thay Phật, thực sự báo ân Phật, vị Phật Bồ Tát này có lỗi với tôi, sao lại bắt tôi chịu khổ nhiều đến thế?” Phật Bồ Tát chính là muốn rèn giũa quý vị, quý vị mới có thể thành tựu. Nếu như vào thời điểm đó mà nhận được sự cúng dường, tâm danh lợi liền sanh khởi, thì chắc chắn sẽ đọa lạc. Không nếm trải gian khổ làm sao được! Nhẫn nhục là vô cùng quan trọng, ba loại nhẫn nhục đều phải có. Quý vị bước ra ngoài giảng kinh, người ta chiêm biếm quý vị rất nhiều, nhục mạ quý vị rất nhiều. Tại sao vậy? Chính là muốn bảo quý vị tốt nhất là đừng có giảng nữa. Phật nhập Bát Niết Bàn, cũng là do Ma Vương khuyên thỉnh. Lúc trước tôi giảng kinh cũng có người đến thỉnh tôi: “Thưa Pháp sư,

ngài đã giảng nhiều năm như vậy rồi, có thể không cần giảng nữa.” Tôi không nghe, tôi nói với người đó thế nào? Tôi không biết giảng! Tôi cần phải luyện tập, ngày nào tôi biết giảng rồi, tôi sẽ không giảng nữa. Lúc chưa biết giảng thì tôi phải giảng, nơi nào tìm tôi thì tôi giảng nơi đó. Tôi giảng kinh, thời gian nhiều nhất là một tuần ba mươi sáu giờ đồng hồ. Ở Đài Bắc, từng có khoảng thời gian chừng hai, ba năm, một tuần tôi giảng ba mươi sáu tiếng. Tôi không giống quý vị, quý vị sợ phải giảng, còn tôi nghĩ đủ mọi cách để tìm cơ hội được giảng, có như vậy thì mới có thể học thành công được, quý vị không có nơi để rèn luyện thì làm sao quý vị thành công được. Cho nên khi tôi ở Đài Bắc, có người nói tôi chấp tướng giảng kinh: “Ông Pháp sư Tịnh Không đó bị chấp tướng giảng kinh rồi”, họ dùng thái độ như vậy để đối xử với tôi. Tôi nghe xong chỉ cười cười, không bận tâm, chấp tướng thì chấp tướng, vậy có hề hấn gì đâu! Chấp vào cái tướng giảng kinh đại khái vẫn chưa thể coi là xấu! Cho nên sự thành công phải dựa vào việc bản thân thực sự đi nỗ lực, đi phát phần, sẵn sàng cam tâm tình nguyện ném trái hết thảy mọi sự cay đắng, chúng ta làm như vậy mới gọi là báo ân Phật. Mục tiêu tối hậu của chúng ta, là vãng sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc để thân cận Đức Phật A Di Đà. Cho nên ở thế gian này mọi thứ đều phải nhẫn, không nhẫn thì quyết định không thể thành tựu. Do đó ‘xả’ là năng lực thù thắng nhất để chương hiển (làm cho hiển lộ rõ ràng). ‘Chương’ là sáng tỏ, ‘hiển’ cũng là rõ ràng, ý nghĩa của chữ ‘chương’ và chữ ‘hiển’ là hoàn toàn giống nhau. Trí tuệ Bát Nhã ở đâu? Chính là nằm ở trong sự nhìn thấu, buông xả, từ đó thể hiện ra được trí tuệ chân thật tốt đẹp.

Chú thích:

(*) “**Tác nghiệp bộ**” (作業簿) trong tiếng Hoa hiện đại có nghĩa là “cuốn vở làm bài tập” của học sinh. Tuy nhiên, trong thuật ngữ nhà Phật, “tác nghiệp” mang ý nghĩa là “tạo nghiệp” (tạo tác các nghiệp quả của thân, khẩu, ý). Ở đây, Lão Hòa thượng đã khéo léo mượn hình ảnh “cuốn vở bài tập” của các em nhỏ để ngầm nhắc nhở rằng: ngay từ khi còn nhỏ, con người đã bắt đầu ghi chép vào “cuốn sổ tạo nghiệp” của chính mình từ sáng đến tối.